

KAD SRCE GOVORI, RIJEČI SU SUVIŠNE

(iz ugla djeteta Zračka nade)

Ne razumijem šta se dešava. Mnogo je novih lica i svi žele da me gnjave. Zato okrećem glavu. Svi misle da se stidim. Neka ih, neka misle... samo neka me više ne gnjave. Prilazi mi dječak nasmijanog lica. Kaže da se zove Saša. Okrenuo sam glavu, jer sam se plašio da će me i on gnjaviti. Kad povjeruje da se stidim i da ne volim priču, i on će otići kao drugi, znam. Ali, ne... On je i dalje stajao pored mene. Gledao me je sa ljubavlju i ćutao. Prijalo mi je što je još uvijek tu. Prijao mi je taj osmijeh i pogled, ćutanje i razumijevanje bez riječi. Pogledah ga pravo u oči i nesvjesno mu se nasmiješih. Vidio sam da me je shvatio. On je moj prijatelj. Ja nisam mogao riječima ništa da kažem, ali moj osmijeh mu je rekao: “ Hvala ti što si tu”.